

ACTA CONSISTORIALIA
CREATIONIS
Eminentissimorum ac Reverendissimorum
S.R.E. CARDINALIVM,

Institutæ

Sanctissimo D. N. CLEMENTE XI. P.M.

Diebus 17 Maji & 7 Junii, Anno Sal. 1706;

Accessit eorundem Cardinalium brevis delineatio.

Coloniæ 1707.

Bayrische
Staatsbibliothek
München

Typographus ad Lectorem.

Acta hac creationis Cardinalium, annuente Summo Pontifice CLEMENTE XI, ad nos transmissa sunt, ut ea in Germania nostra quam emendatissime prodirent. Neque forte nos officio nostro defuisse existimabimur, utut exemplum haud satis nitide descriptum nacti. Premissimus autem Gravina, qui inter eruditos Italia principatum fere obtinet, ad Excellentissimum Virum, Huyssenium, epistolam, ante obitum Philippucci, qui in diem 15 Julii incidit, scriptam, ne obscuræ essent nostris hominibus Summi Pontificis virtutes, atque ut pateret pariter, quibus hæc Acta accepta referre debeant. Ne quid præterea ad historiam recens creatorum Cardinalium deesset, nonnulla de eorum vita ex idiomate Italico, quo consignata erant, translata in fine adjecimus; quæ cuncta Lectori gratissima futura speramus. Eundem certiore quoque hac occasione facimus, doctissimum Gravinam libros posteriores de Origine Juris, quorum primum, Neapoli editum, curate in Germania recudimus, nostris primum typis exscribendos propediem nobis transmissurum, ut & Institutiones Juris eleganter contextas, & Orationes ornatissimas. Interim his ejus Actis utere, & nobiscum vires integras optimo Viro precare. Vale.

J. VINCENTIUS GRAVINA
EXCELLENTISSIMO VIRO
HENRICO HUYSSENIO,

S. P. D.

Misssem ad te libenter, quas expetis, Pontificis nostri Sacratissimi res gestas, cum publicas, tum privatas, si ullo humano consilio earum commentarios mihi abducere licuisset e latebris, ubi suo jussu procul a communi luce conduntur. Ac vehementer gauderem comprobare inde tibi animum illius, in omni ætate ac fortuna supremæ dignitati parem. Quam multos enim tuos ante oculos statuerem doctos piosque viros, aut ejus commendatione a superioribus Pontificibus exornatos, aut eductos ab egestate clandestinis largitionibus & opibus, quæ indigentibus de re ipsius familiari tacite, ac sub tunica proferebantur? Quam summam beneficentiam si quis apud eum commemorasset, laudandique illius occasionem inde cepisset, tanto rubore suffundebatur, ut pudor prope in indignationem transire videretur: et qui æquam in arduis pariter ac prosperis mentem perpetuo sustinebat, sola propriæ virtutis mentione perturbabatur: cujusque opera opinionem superabant aliorum, ab ejus tantum desiderio vincebantur. Quid dicam de illius animi præsentia in proximis naturæ periculis, de pruden-

dentia confiliorum, de laboribus publicæ utilitatis causa perpetuo toleratis? quarum omnium virtutum seriem magnis & assiduïs exemplis explicatam haberes, ac forsân per me habebis aliquando, si, cum facultas petendi dabitur, persuadere illi potero, Principis modestiam id sibi sumere non debere, ut lucem auferat præclaris ejus operibus, & subducatur posteris memoriam eorum, per quæ in omnes gentes præcæ pietatis documentum, & imitatio traducatur. Princeps enim, quatenus Princeps, adeo non suus est, sed totus alienus, ut vix quidquam juris retineat in propriis virtutibus: quæ ut proprietate sint auctoris sui, usu certe atque fructu fiunt aliorum, quibus regendis fuit assumptus, quibusque poscentibus, nisi benefacta Principis & memoria illorum exhiberentur, virtus illa, quæ propter imitationem æterna maneret, in caducam & temporariam summa cum posteritatis injuria verteretur. In præsentī vero, cum ad manum alia non habeam, tibi mitto actus proximæ creationis Cardinalium descriptos e Consistorialibus monumentis. Qui sane actus digni sunt, ut e continenti serie rerum gestarum avellantur, ac seorsum vulgentur, propter magnitudinem rerum & exemplorum novitatem, gravitatemque cum operum tum verborum. Nam præter sententias ab E. E. Patribus de more sapienter dictas, in quibus Collegam sibi a Sanctissimo Patruo jure deponunt adolescentem omnibus doctrinis & virtutibus ornatissimum, occurrent jucunde

de tibi plures orationes S. Pontificis, quæ, ut de versibus Euripidis censebat ille, tertio quoque verbo continent immortalia documenta vitæ. Occurreret ejusdem incredibilis quidem, sed peracerbus omnibus in hac uberima honorum distributione neglectus sui atque suorum; qui propriis meritis in Ecclesia & Rep. sublimiora munera obirent, nisi consanguineus imperaret. Occurreret postremo admirabilis, & perquam rara vel in sacra historia immortalis senis Philippucci ab oblata præcella dignitate abstinentia, quam ille sortem antevertit a se per summæ auctoritatis Cardinalem deprecari scripto, postquam eam sibi sensit impendentem: adeo ut metuens auctoritate Pontificia sibi præclusum iri fugam, veluti de cælo tactus conciderit, febrique correptus non ante convaluerit, quam S. Pontifex consultis Patribus eum trepidatione illa liberasset. Cujus nuncii pharmaco doctissimus Archiater Pontificius, ad ægrum curandum missus, morbum confestim cedere animadvertit, ut senem beatum, quem semianimem invenerat, post hunc nuncium viderit prope juveniliter exilientem. Tantam in animos aliorum virtutem propagavit exemplo suo Pontifex noster: qui non alia ex causâ recusatam ab se diu supremam potestatem suscepit, nisi ut, quam fugere salva pietate non poterat, molem curarum inde imminentem publico beneficio complecteretur. Quoniam vero tuis in litteris jubes, ut scripta nostra ad de perferantur, nos libros Originum a castigatione nostra jam liberare

berare festinavimus. Addemus & septem orationes nostras, ad morum & literarum emendationem ac regimen pertinentes, nempe primam de instauratione studiorum ad Clementem XI, Pont. Max. secundam de sapientia universa, tertiam de Juris prudentia, quartam pro novis Philosophis, quintam de repetendis fontibus doctrinarum, sextam de recta in jure disputandi ratione, septimam de canone interiori. Institutiones meas jam tradidi describendas, ut post Annum si fuerint absolutæ, ad te mittam, quæ sunt quotidiani usus in foro etiam, nedum in scholis: adeo ut non solum inter eruditos, sed apud vulgus possint frequentes lectores invenire. Hoc enim Institutiones nostræ cæteris præstant, quod pari filorum Justinianeis contexuntur, neque notis & commentariis verba scinduntur, sed sunt paraphrasis & commentariorum instar, brevitatem ordinemque illius, horum vero facilitatem copiamque reddentes & eruditionum explicationes brevissime complectentes. Vale, meque tui studiosissimum & amantissimum, uti facis, redama. Romæ prid. Id. Jun. M DCC VI.

ACTA

ACTA CONSISTORIALIA CREATIONIS S.R.E. CARDINALIUM.

Inter innumeras, & gravissimas curas, quibus sub onere Apostolici Principatus assidue premitur Pontifex maximus, illa præcipuum merito locum obtinet, quæ ad Eminentiss. S. R. E. Cardinales eligendos spectat. *Nibil enim Ecclesia DEI magis est necessarium, sicuti sacri Tridentini Concilii Patres sapienter adverterunt, quam ut Romanus Pontifex, quam sollicitudinem universa Ecclesia ex muneris sui officio debet, eam hic potissimum impendat, ut lectissimos tantum sibi Cardinales asciscat. Sess. 24 de Ref. c. 1.* Quod sollicito reputans animo Sanctissimus Clemens XI Pont. Max. non nisi post maturam ac diuturnam deliberationem, atque assiduis, accuratisque precibus imploratum cœlestis gratiæ lumen, ad novos Cardinales creandos, qui orbata jam dudum sacri Collegii subsellia implerent, adductus est. Uti vero, quos tanto muneri pares censuit, sedula circumspectaque cogitatione delegit, Sacrum Consistorium in Palatio Vaticano die 17 Maji 1706 indici jussit, ut in eo solemnî cœtu designatos Cardinales proponeret, ut moris est, ac evulgaret. Habitum itaque dicta die fuit Consistorium, cui interfuerunt viginti quatuor Eminentissimi S. R. E. Cardinales, quotquot fere in urbe degebant. Post privata singulorum cum sua sanctitate colloquia, deventum de more fuit ad plurium Ecclesiarum propositionem, vel præconium, quibus finitis Pontifex universos Eminentissimos Patres e Pontificia sede ita est allocutus:

Vene-

Venerabiles Fratres. Postulat Roma, postulat Curia, postulat Ecclesia, ut imminutum jam valde Fraternitatum vestrarum numerum augeamus. Hinc Christi Domini exemplo moniti, qui, antequam e discipulis suis eligeret Apostolos, exiit in montem orare, & fuit pernoctans in oratione Dei, illiusque potissimum temporis opportunitatem nacti, quo iidem Apostoli, post Christi Domini conscensum in coelos, mox adventuro spiritu veritatis replendi, erant omnes unanimiter in oratione perseverantes: enixis tam nostris, quam aliorum precibus Patrem misericordiarum exoravimus, ut nobis divinæ suæ gratiæ lumine adesset, quo tales ad sublime hoc in Ecclesia Dei munus deligeremus, qui eximiam pietatem ac zelum vestrum æmulantes gravissimum infirmitati nostræ impositum onus levare, ac pastoralementem sollicitudinem nostram opera & consilio juvare non prætermitterent. Hac igitur, quam tam ferventer imploravimus, cœlesti ope confisi, ad majorem omnipotentis Dei gloriam sanctæque Romanæ Ecclesiæ decus & utilitatem, creare intendimus eos omnes, nempe viginti, qui ad septuagennarium vestrum numerum complendum in præsens desunt, Cardinales, & ex his novendecim nunc evulgare, videlicet:

Franciscum Martellum, Patriarcham Hierosolymitanum,
 Joannem Badoero, Patriarcham Venetiarum,
 Laurentium Casonum, Archi-Episcopum Cæsareæ,
 Laurentium Corsinum, Archi-Episcopum Nicomedæ,
 Laurentium Fliscum, Archi-Episcopum Januensensem,
 Franciscum de Aquaviva, Archi-Episcopum Larissensem,
 Thomam Ruffum, Archi-Episcopum Niceæ, Cubiculi nostri Præfectum,
 Horatium Philippum, Archi-Episcopum Spadam, Episcopum Lucanum,
 Philippum Antonium, Archi-Episcopum Gualterium, Episcopum Imolensem,

B

Chri-

Christianum Augustum, e Ducibus, Saxonix Episcopum
Jaurinensem,

Raynutium Pallavicinum, almæ urbis nostræ Gubernato-
rem,

Joannem Dominicum Paraccianum, Protonotarium Apo-
stolicum, & Auditorem nostrum,

Alexandrum Caprara, & Josephum de la Tremoille, Ro-
tæ Romanæ Auditores,

Gabrielem Philippuccium, Signaturæ Justitiæ Votantem,
Carolus Augustinus Fabronum, Congregationis de pro-
paganda fide Secretarium,

Carolus Columna, Protonotarium Apostolicum, & Pa-
latii Nostri Apostolici Præfectum,

Petrum Priolum, Cameræ nostræ Apostolicæ Clericum, ac
Alexandri VIII Prædecessoris nostri Pronepotem, cujus
memoriæ notum omnibus est, quantum debeamus,

Nicolaum Grimaldum, Congregationis Episcoporum, &
Regularium Secretarium.

Unum in pectore reservare intendimus, arbitrio nostro
quandocunque evulgandum. Quid vobis videtur?

Tunc Eminentissimus Dominus Acciniolus, Cardinalis an-
tiquior primum, ac subinde reliqui Eminentissimi Patres, ser-
vata inter eos ordinis, & loci prærogativa, sententiam dixere;
singuli tum prostantium virorum virtutes & merita effusis lau-
dibus extulerunt, eorumque in sacrum Collegium cooptatio-
nem consilio, & assensu unanimi probavere. Unum tamen
communis gaudii complemento deesse viginti ex ipsis palam
affirmarunt, ut scilicet Sanctitas sua ad amplissimam hanc di-
gnitatem assumere dignaretur etiam

D. Abbatem Annibalem Albanum, germani fratris filium:
esse illi ætatem ad ejusmodi honorem capessendum idoneam;
plura ipsum, ac illustria ingenii & eruditionis specimina pro-
didi-

didisse, non tantum in amœnioribus studiis, verum etiam in severioribus disciplinis: Theologicas insuper Theses antepares annos in totius conspectu urbis magno cum plausu publice propugnasse: ac post adeptam tum in eadem facultate, tum etiam in utroque Jure lauream Doctoralem in forensibus studiis majorum urbis Tribunalium diu laudabiliter fuisse versatum: ejus denique prudentiam, pietatem, morum integritatem omnium sermonibus celebrari; proinde qui communi omnium consensu probaretur, tantoque munere dignissimus haberetur, ex Pontificia moderatione nequaquam reprobandum videri. Quidam Pontificis animum flectere aggressi sunt variis propositis exemplis Pii II, Pii V aliorumque Pontificum, qui sacro flagitante senatu, nepotes suos ad Cardinalatus honorem evêhere non recusarunt. Alii demum commemorarunt, hac ipsa recurrente die, Anno 1570, ab eodem Pio V sacro Cardinalium cœtui adscriptum fuisse Joannem Hieronymum Albanum, Sanctitatis suæ gentilem, pietatis literarumque gloria celeberrimum, adeoque maxime decere aiebant, ut ea ipsa felici die sua Sanctitas sacro Collegio redderet Cardinalem Albanum, communibus expetitum votis, domesticarum virtutum æmulum, eidemque collegio præsidio simul ac ornamento futurum. Porro Eminentissimi D. D. Sacripantes, Prodatarius, & Pauluccius, a Secretis Status, etsi cum reliquis omnino sentirent, ab ejusmodi tamen petitione sibi, ut Pontificiis Administris, abstinendum esse duxerunt. At Pontifex sacri Collegii precibus minime delinitus, nec allatis rationibus, & exemplis a proposito revocatus, nepote præterito, eos tantum Cardinales creavit, quos supra memoravimus, pronuntiavitque desuper Apostolicum solemne decretum, ex consueta verborum formula tenoris sequentis, videlicet:

Auctoritate omnipotentis Dei, & sanctorum Apostolorum, Petri & Pauli, ac Nostra creamus S. R. E. Presbyteros & respec-

ctive Diaconos Cardinales, Franciscum Martellum, Patriarcham Hierosolymitanum, Joannem Badoero, Patriarcham Venetiarum, Laurentium Casonum, Archi-Episcopum Casareæ, Laurentium Corlinum, Archi-Episcopum Nicomediæ, Laurentium Fliscum, Archi-Episcopum Januensem, Franciscum de Aquaviva, Archi-Episcopum Larissensem, Thomam Ruffum, Archi-Episcopum Niceæ, Horatium Philippum, Archi-Episcopum Spadam, Episcopum Lucanum, Philippum Antonium, Archi-Episcopum Gualterium, Episcopum Imolensem, Christianum Augustum, e Ducibus Saxonæ, Episcopum Jaurinensem, Raynutium Pallavicinum, Joannem Dominicum Paraccianum, Alexandrum Caprara, Josephum de la Tremoille, Gabrielem Philippucium, Carolum Augustinum Cabronum, Carolum Columnam, Petrum Priolum, Nicolaum Grimaldum, cum dispensationibus, derogationibus, & clausulis necessariis, & opportunis. Unum in pectore reservamus, arbitrio nostro quando-cunque declarandum. In Nomine Patris † & Filii † & Spiritus † Sancti. Amen.

His peractis Eminentissimus D. Cardinalis Mariscottus, qui aliquot ante dies Sanctissimo nuntiaverat, se a R. P. D. Gabriele Philippuccio fuisse rogatum, ut quatenus sua Sanctitas ipsum sacro Cardinalium senatui adscribere decrevisset, id impedire, atque Pontificem a sententia deducere conaretur, cernens ipsum in ea constantem perstitisse, rursus ejusdem D. Philippucci preces exposuit, humiliter supplicantis, ut sua Sanctitas recusationem Cardinalatus, cujus oneribus ferendis se prorsus imparem agnoscebat, benigne admittere dignaretur, ac deinde assurgens reverenter exhibuit Sanctitati suæ supplicem libellum scriptum, subscriptumque ab eodem D. Philippuccio, quo hæc ipsa petitio continebatur. Pontifex acceptum libellum legendum tradidit Eminentissimo Domino Cardinali Pamphilio, Priori Diaconorum, qui statim eum palam in Consistorio recitavit; ejus autem exemplum hic subjicietur:

P. P.

P. P. Invaluit rumor, Sanctitatem Vestram inter Cardinalitia dignitate decorandos me quoque adscribere deliberasse. Fateor ingenue, me hujusmodi rumorem non modo vanum prorsus & inanem, sed etiam summa prudentia Sanctitatis Vestrae injuriosum semper habuisse & adhuc habere, cum re vera me nulla ex iis qualitatibus praeclitum agnoscam, quibus ad tanta dignitatis culmen paratur adscensus. Verum quia summa & innata bonitas, quae in Sanctitate Vestra residet, his omnibus posthabitis, vere adhuc efficere posset, quae falso, ut dixi, a fama nuntiata fuisse existimavi: idcirco in hoc casu humillime provolutus ad pedes Sanctitatis Vestrae, majori, qua possum, submissione, aliis quamplurimis rationibus omissis, pono ante ejus clementissimos oculos gravem meam atatem, quae in hisce postremis diebus omnino indiget pace & quiete, non autem agitationibus, quas secum ferunt negotia eidem dignitati necessario annexa. Spero itaque, Sanctitatem Vestram benigne admissuram esse eam, quam post diuturnas ad Deum fusas preces sponte, libere, & matura praevia deliberatione nunc facio, & in qua, Deo dante, constantissime, quoad vixero, perseverabo, recusationem, vel potius non acceptationem, seu etiam, si opus fuerit, repudiationem aut renunciationem Cardinalatus; cum praeventiva tamen facultate, quatenus opus sit, si ita placeat summae bonitati Sanctitatis Vestrae, retinendi pro mea honesta sustentatione Canonatum, quem nunc obtineo in Ecclesia S. Johannis in Laterano, cum pensionibus, una scilicet super altero Canonatu ejusdem Ecclesiae, alia super Canonatu Basilicae S. Petri, & reliqua super dignitate Cathedralis Alsinæ, nec non alia officia, quae modo similiter obtineo. Venerabundus deosculor pedes Sanctitatis Vestrae, deprecans ei a Deo Opt. Max. omne bonum.

Humillimus & obsequentissimus subditus,
GABRIEL PHILIPPUCCIUS.

Absoluta hujusmodi libelli recitatione, Sanctissimus, et si animum a compellendo invito alienum ostenderet, asserens se toto sui Pontificatus tempore neminem unquam renuentem ad Episcopale munus suscipiendum coegisse, & cæteroquin expediens ducere, ut præclara hæc Christianæ humilitatis exempla aliquando ederentur: noluit tamen illico quidquam decernere, sed meritissimo viro longius tempus ad deliberandum in re tam gravi concedere velle declaravit. Interea vero singuli Eminentissimi Patres e subselliis surgentes ad Pontificiam sedem accedere, obsessumque Pontificem validioribus, quam antea, precibus aggressi sunt, ut D. Abbatem Albanum, nepotem, ea ipsa die sacra decorare purpura dignaretur. Verum Pontifex sententiæ tenax novam hanc oppugnationem fortiter excepit, propulsavitque, quin imo vultu commotior ait se eorum suffragia exquisivisse pro iis, quos Cardinales creare intendebat, non autem pro iis, quos creare minime intendebat, adeoque omnino ab ejusmodi sibi molesta petitione desisterent. Quibus verbis universos dimisit, ingenti profecto admiratione perfusos, quod Pontificia constantia obnixis iteratisque sacri Collegii precibus flecti minime potuisset.

Eadem die vespertinis horis omnes renunciati Cardinales, Romæ degentes, præter D. Philippuccium, scilicet Eminentissimi Martellus, Calonus, Corfinus, Fliscus, Ruffus, Pallavicinus, Paraccianus, Caprara, de la Tremoille, Fabronus, Columna, Priolus, & Grimaldus, in Vaticanum palatium concessere, purpureum birretum, atque mozzettam, ut vocant, a Sanctissimo accepturi, eique de sua in sacrum Collegium cooperatione gratias, ut moris est, acturi. Eos omnes Pontifex in cubiculo, ubi sacre Inquisitionis Congregatio haberi solet, benigno, lætoque vultu excepit, ad osculum Pontificiorum pedum admisit, ac subinde ceremoniarum magistris opem ferentibus, purpureo birreto singulos, atque mozzetta decoravit. His peractis

actis Eminentissimus Martellus suo, collegarumque nomine, fatiſ gravi, ac ornata oratione Italicis verbis compoſita Sanctiſſimo gratias egit. Cui Sanctitas ſua eodem ſermone in hunc fere modum reſpondit:

Devoti obſequii, gratique animi ſenſus, quos ob acceptam Cardinalitiam dignitatem profitebantur, ſibi perjucundos accidere. Ipſam quidem dignitatem omnium eſſe maximam, qua ab Apoſtolica ſede conferri poſſunt, jure tamen ipſis delatam eſſe, quorum ſpectata virtutes, atque præclara in Apoſtolicam ſedem merita jamdudum tali eos præmio digniſſimos declarabant. Porro non alia ab eis grati animi ſe expetere documenta, niſi quod proprii officii partes ſedulo implere ſtuderent. Reminiſcerentur idcirco, ſibiſque attente conſideranda proponerent verba Cantici Anna: Domini enim ſunt Cardines terræ, & poſuit ſuper eos orbem: 1. Reg. c. 2. verſ. 8. quibus verbis Cardinalatus eſſentia & quidditas demonſtretur; Cardinales enim, ut notum eſt, a Cardine denominari. Hos autem Cardines non mundi, non carnis & ſanguinis, non Principum ſæculi, vel alterius cujuſcunque perſona, ſed Dominiduntaxat, ut ſacer textus admonet, Cardines eſſe debere, id eſt nulli partium ſtudio addiſtos, ſed Eccleſia Apoſtolica ſedis, adeoque JEſu Chriſti tantum obſequiis mancipatos. Adverterent præterea diligenter, ſacrum textum non dicere: poſuit eos ſuper orbem, ſed: poſuit ſuper eos orbem, ut per hunc loquendi modum Cárдинаles edoceantur, ipſorum munus eſſe Eccleſia onera ſane graviſſima ſuſtinere. Eminentiſſimum igitur, qui ad ſublimem hunc gradum aſſumitur, proponere ſibi debere, ſe a Deo non ad otium, delicias, ſaſtumve; ſed ad labores, curas, atque ſollicitudines vocatum eſſe. Romanum Pontificem ſervum ſervorum appellari, hujusce Pontificia ſervitutis Cardinales quoque, qui perpetui ejus Coadjutores & Conſiliarii ſunt, participes eſſe oportere, quin etiam ejusmodi ſervitutis nunc maxime potiorem quam unquam alias, partem illius ſubeundam eſſe, propter infirmita-

ACTA CONSISTORIALIA.

mitatem ipsiusmodi Pontificis, qui difficillimis hisce temporibus se tanto oneri ferendo plane imparem agnoscebat. Meminisse igitur eos debere, Cardinalium officium in eo præcipue situm esse, ut Pontifici oportunis consiliis & monitis adsint, etiam irrequisiti. Eo ipsos officio diligenter fungi, quam enixe cupere, eaque de re cujusque illorum conscientiam districtè onerare. Minime tamen ambigere, quin cum hanc, tum reliquas omnes suscepti muneris partes egregie impleturi forent, ac palam semper facturi, probe intelligere, non eos super orbem, sed orbem super eos positum esse. Quod si fecissent, ut omnino sibi pollicebatur, ex ipsorum creatione magnum Sanctitati sue meritum apud Deum, magnum itidem Catholica Ecclesia præsidium & decus, magnum denique eorum animabus emolumentum comparatum iri. Quæ ut feliciter evenire vellet, divinam bonitatem enixis assiduisque precibus exorare non prætermitteret.

Dimissis postmodum Eminentissimis Cardinalibus, Pontifex de persona D. Philippucci Cardinalatum renuentis deliberare cœpit. Misit itaque postridie Patrem Franciscum Mariam Casinum, ex familia Capucinorum, sacri Palatii Apostolici Concionatorem, pietatis, prudentiæ, doctrinæque laudibus insignem, qui nullo hortationis genere prætermisso, hominem de suscepta sententia revocare, & ad accipiendam Cardinalitiam dignitatem adducere niteretur: eique præterea subsidia exponeret, quibus Sanctitas sua domesticæ illius rei angustiis liberali plane animo subvenire decreverat. Irritus tamen fuit Pontificius conatus; nam D. Philippuccius propositi tenax nullis omnino rationibus flecti potuit. Quinimo ex ejusmodi sibi permolesto successu eam suscepit animi ægritudinem, ut in admodum gravem, ancipitemque corporis morbum delapsus fuerit. Quod ubi rescivit Sanctitas sua, illico misit Illustrissimum D. Joannem Mariam Lancisium, Medicum intimum Pontificium, qui suo nomine agrum inviseret, eumque consolari & a suscepto mœrore abducere conaretur. Ex-

Explorato vero jam satis superque D. Philippucci animo, Pontifex Maximus, ne quid inconsulte decerneret, exquirendum censuit votum complurium D. D. Cardinalium, sapientia & rerum usu præstantium, itaque negotium serio ac diligenter expendendum commisit Eminentissimis D. D. Acciajolo, Carpineo, Mariscotto, Spada, Colloredo, Pantiatico, Sacripanti, Ferrario, Spinolæ, Pauluccio, Sperello, Pamphilio, ac Otthobono, constituta ex ipsis peculiari congregatione, cujus Secretarium, R. P. D. Coradinum, Sanctitatis suæ Auditorem designavit. Coacta igitur ejusmodi Congregatione in ædibus Eminentissimi Acciajoli die 25 Maji 1706, discussoque mature dubio, an R. P. D. Philippuccius a Sanctissimo cogendus esset præcepto sanctæ obedientiæ ad Cardinalatum suscipiendum, ejusque insignia gestanda, cæteraque solemnia peragenda, Eminentissimi Patres unanimes cogendum non esse censuerunt.

Post hæc idem D. Philippuccius in proposito usque magis constantior perseverans, ne de fixa deliberataque ejus voluntate refutandi, vel etiam renuntiandi Cardinalatum unquam dubitari contingeret, omnia & singula in supplici superius enunciato libello contenta confirmavit, ampliavitque, ac uberius adhuc & solemnius animum suum ea in re declaravit, publico desuper die 31 ejusdem Mensis Maji 1706 celebrato instrumento, cujus exemplum inferius subjicietur.

Cernens itaque Sanctissimus Pater, nullam jam sibi reliquam esse spem flectendi viri constantiam, vimque renuenti juxta Congregationis sensum adhibendam non esse ducens, tandem ad enixas illius preces exaudiendas benignum animum inclinavit. Indici propterea jusfit sacrum Consistorium Fer. II. die 7 Junii 1706, quo rite coacto præsentibus Eminentissimos Patres 37 his verbis allocutus est:

Venerabiles Fratres. Inter eos quos in præterito Consistorio, de unanimi Fraternalitatem Vestrarum consilio pariter & assen-

C

su

su Cardinales creavimus, fuit, sicuti nostis, dilectus Filius, Gabriel Philippucci, Signatura Justitiae Potans. Curaverat is quidem prius nobis non obscure indicari animum suum a tanta dignitatis, quam sibi deferendam audiverat, fulgore refugientem, sed, ut verum ingenue fateamur, Christiana hac & rari Viri humilitas potius nos in suscepto consilio magis confirmavit. Clarius ille postmodum ac disertius sensus suos aperuit, supplici libello nobis in eodem Consistorio per dilectum Filium Nostrum Galliatium, Cardinalem Mariscottum porrecto, cujus tenorem tunc audivistis, & hodie iterum audietis. Noluimus hac in re quidquam tunc inconsulta celeritate decernere, sed solum eidem Gabrieli longius tempus ad deliberandum concedere velle declaravimus, ut tam suis, quam aliorum precibus divinam voluntatem accuratius exploraret, sperantes profecto, tametsi a compellendo invitum vere essemus alieni, quod ipse serius animo reputans, se per ministerium Nostrum a Deo vocatum fuisse, iudicio tandem Nostro acquiescere deberet, ac non minus amicorum lachrimis, quam suasionibus flecti; verum aliter omnino res accidit. Ille siquidem propositi tenax, accepto gesta rei nuntio, idem, quod antea, constantissime semper sensit; idem quod antea, demississime semper precatus fuit. Nullum interea nos, adhibita ad id spectata pietatis & prudentiae virorum opera, hortationis genus omisimus, quo optimum Senem de suscepta sententia deduceremus, ac rationes, quibus ille causam suam orabat, rejiceremus; omnia tamen irritum conatu: nec solum irritum, sed ei insuper gravi adeo & molesto, ut ipsa ejus vita in propinquum inde discrimen pene adducta fuerit. In hoc rerum statu quid consilii capere deberemus, a compluribus ex Fraternitatibus vestris, quarum fideli in sinu Pontificia sollicitudinis curas deponere consuevimus, libentissime exquisivimus, & sane re mature ac diligenter, quemadmodum vestri moris est, discussa, nullam renuenti vim adhibendam esse unanimes censuistis. Interim idem Philippucci, ne de constanti ejus voluntate recusandi, refutandi, ac etiam renuntiandi Cardinalatum, unquam dubitari con-

tingeret, omnia & singula in supplici superius enunciato libello contenta, confirmando & ampliando uberius adhuc & solemnius animum suum hac in re declaravit, publico desuper celebrato instrumento, quod mox a Secretario Collegii Vestri legendum erit.

Perlectum subinde fuit a D. Secretario Collegii elata voce memoratum instrumentum, tenoris, qui sequitur, videlicet:

In DEI Nomine, Amen. Anno Incarnationis Dominica Millesimo septingentissimo sexto, die trigesima prima Maji, Indictione XIV, regnante Sanctissimo Domino Nostro, Clemente, Papa XI, Anno ejus Pontificatus sexto.

Cum sit, prout asseritur, quod ante aliquot menses in ore atque sermone Curialium hujus almae Urbis exortus fuerit rumor, Sanctissimum Dominum Nostrum inter ceteros Sacrosancta Romana Ecclesia Cardinalium Collegio a Sanctitate sua adscribendos assumere statuisse etiam Illustrissimum & Reverendis. Dominum Gabrielem Philippuccium, Signatura Justitiae Votantem; ejusmodi vero rumor diebus proxime praecedentibus novissimum Consistorium habitum die 17 labentis Mensis Maji, maxime percubuerit; unde idem D: Philippuccius, tali rumore audito, tametsi illum falsum existimaverit, valde tamen timens, ne verum esse contingeret, Eminentissimum & Reverendissimum Dominum Cardinalem Mariscottum rogaverit, ut eundem Sanctissimum ab hujusmodi consilio, quatenus illud suscepisset, remove conaretur, eique exponere dignaretur causas, ob quas tanta dignitatis oneribus ferendis se prorsus imparem agnoscebat, adeoque illam nunquam acceptare potuisset, quinimo expavescens, ne Sanctitas sua in Consistorio supra dicto eum Cardinalem crearet, ipsi Eminentissimo Mariscotto supplicem libellum manu sua scriptum & subscriptum, dicto Sanctissimo porrigendum in actu Consistorii tradiderit, in quo constantem animum suum nequaquam assentiendi sua creationi in Cardinalem, eamque dignitatem refutandi, repudiandi, & renuntiandi apertissime declarabat.

Cumque etiam sit, quod dictus Eminentissimus Mariscottus etiam ante Consistorium pradiatum Domini Philippucci sensus, ea qua decebat, circumspectione & reverentia eidem Sanctissimo innuere non omiserit, ut eum a proposito removeret. Verum Sanctitas sua hujusmodi accepta notitia in sua potius sententia constantior perseverans, spe forsan concepta, quod dictus D. Philippucius, prout alii alias fecerunt, tandem assentiret, illiusque animus rationibus & insinuationibus Amicorum flecteretur, eum in supra dicto Consistorio, diei 17 labentis Mensis una cum aliis pluribus S. R. E. Cardinalem creaverit ac pronuntiaverit, quemadmodum constat ex decreto Consistoriali dicta Creationis, & notorium est.

Sitque etiam, quod statim edito dicto decreto idem Eminentissimus & Reverendissimus Mariscottus, assurgens in prefato Consistorio, dictum supplicem libellum scriptum, subscriptumque ab eodem Reverendissimo Philippuccio, Sanctissimo exhibuerit, & Sanctitas sua illum legendum tradiderit Eminentissimo & Reverendissimo Cardinali, Benedicto Pamphilio, priori Diaconorum, qui illius tenorem audientibus & intelligentibus omnibus Eminentissimis D. D. Cardinalibus, qui dicto Consistorio interfuerunt, de verbo ad verbum, palam & publice legit & publicavit, uti patet ex Actis Consistorialibus, atque ex ipso supplici libello originaliter mihi tradito, ad effectum eum inserendi presenti Instrumento, cujus tenor hujusmodi est:

Beatissime Pater. Invaluit rumor &c.

Omittitur integrum supplicis libelli exemplum, quia alibi, nempe superiori folio 6, insertum fuit.

Sitque itidem quod idem Sanctissimus Dominus Noster, super prefata instantia, nihil tunc in dicto Consistorio decreverit, sed solum se longius tempus ad deliberandum in re tam gravi eidem Domino Philippuccio dare velle declaraverit, ac subinde mediante opera gravissimi Viri, quem ad ejusmodi munus delegit, nullum
borta-

hortationis genus omiserit, quo ipsum D. Philippuccium a suscepto consilio deduceret, atque ad accipienda Cardinalatus insignia urgeret, validissimis ad id allatis rationibus, imo etiam munificentissimis additis oblationibus, quibus domestica ejus rei angustiis abunde subventum esset. Verum omnia inutiliter & in cassum gesta fuerint.

Hinc est quidem in mei Ceremoniarum Sanctissimi Domini Nostri Magistri ac Protonotarii Apostolici, testiumque infra scriptorum praesentia constitutus idem Illustriſs. & Reverendisſ. Dn. Gabriel Philippuccius, Maceratensis, mihi cognitus, cognoscens suas vires omnino impares esse ad tanta dignitatis onera ferenda, ex causis in relato supplici libello recensitis, ne unquam in futurum dubitari contingat de ejus voluntate, & ne amplius sub ancipiti remaneat vis & robur dicti decreti Consistorialis, in quo S.R.E. Cardinalis pronuntiatus fuit, praemisſis humillimis precibus, quibus exorat Sanctissimum Dominum Nostrum, ut dignetur ea paterna pietate, qua fulget, benigne admittere excusationes suas in relato supplici libello enunciatas, & animum suum a maximis angustiis eripere, praemissaque itidem solemnī declaratione, qua innumeras Sanctitati suae rependit grates, quod indignum & humillimum servum, subditumque suum ad tam eminentem Ecclesia Catholica gradum evehere cogitaverit, sponte & ex animi sui matura & constanti deliberatione fatetur, & asserit rem universam superius narratam esse veram, & supplicem libellum, juxta tenorem superius relatam, fuisse a se traditum Eminentissimo Cardinali Mariscotto ante praefatum Consistorium diei 17 currentis Mensis Maji, omniaque & singula in dicto supplici libello a me coram infra scriptis testibus eidem tradito, & ab eodem lecto, & attente ponderato, mihi que statim restituto, contenta laudat, probat, ratificat, & emulgat, illumque integrum & prout jacet, manu sua scriptum & subscriptum medio juramento tactis &c. fatetur, ac eo animo & firma intentione dicto Eminentissimo Mariscotto esse traditum affirmat, ut dictus Eminentissimus illum exhiberet Sanctissimo in Con-

sistorio, quatenus Sanctitas sua eum inter Cardinales creandos nominasset eidemque Sanctissimo, & universo sacro Eminentissimorum D. D. Cardinalium collegio constans ejus animus innotesceret, nequaquam tantam dignitatem, cui se imparem omnino intelligebat, & intelligit, acceptandi, immo eam praeventive, repudiandi, refutandi, & renuntiandi. Declarat praeerea iterum atque iterum, se neque ante dictum Consistorium, neque dicta creationis in Cardinalem tempore, aut postea, & usque in praesens eidem creationi in Cardinalem assensum suum unquam praestitisse, immo semper & constanter repugnasse, & repugnare, & tantam dignitatem humeris suis gravissimam se semper repudiasse, refutasse, & renuntiasse, prout iterum eam repudiat & refutat, & quatenus opus sit, omni & cuicumque juri, tam ad rem, quam in re, tam initio, quam perfecto, & si quod acquirere potuisset, vel acquisiverit ex creatione, pronuntiatione, & decreto Consistoriali in manibus ejusdem Sanctissimi renuntiat, & dimittit, nullo jure sibi prorsus reservato, facultatem plenariam & opportunam impartiendo Reverendissimo Domino Secretario Sacri Collegii Eminentissimorum S. R. E. Cardinalium, & cuicumque persona Sanctissimo bene visa, hanc refutationem, repudiationem, & quatenus opus sit, renuntiationem suam eidem Sanctissimo, & Collegio exhibendi, ac pro eo humillime supplicandi Sanctitati suae, ut dignetur illam admittere, seque quod reliquum vitae sibi superest, in sua vocatione, & quiete transigere permittat. Actum in palatio ejusdem Illustrissimi, & Reverendissimi D. Gabrielis Philippucci, praesentibus Illustrissimis & Reverendissimis D. D. Petro Annibaldensi de Molara, Signatura Justitia Votante, & Antonio Francisco de Grassis, Cardinalibus Sacrosanctae Ecclesiae Lateranensis testibus vocatis, & rogatis. Ita est. Candidus Casfina, Novocomensis, Sanctissimi D. N. Papae Cereemoniarum Magister & Protonotarius. Loco (X) sigilli.

Abso-

Absoluta instrumenti recitatione Sanctissimus inceptam orationem his verbis prosecutus est:

His omnibus attentis, Beati Gregorii prædecessoris nostri exemplum sequentes, qui invitum neminem Episcopale onus subire Apostolica jussione cœgisse unquam reperitur, recusationem, repudiationem, seu renuntiationem a præfato Gabriele Philippuccio, sicut præmittitur, factam admittere intendimus, eidem Gabrieli forsan aliquando illud ipsum dicturi, quod prædictus Beatus Gregorius cuidam Sebastiano, qui commissum sibi ab Anastasio Patriarcha Ecclesiæ regimen recusaverat, rescripsit, videlicet: Sensus ac sapientiam vestram valde ego libenter amplexus sum, laudavi vehementer, & vos felices, me infelicem esse deputavi, qui hoc tempore regimen Ecclesiæ suscipere consensi. Faxit divina bonitas, quæ omnia sapienter disponit, ex humili hac amplissima dignitatis recusatione, non minus utilitatis & ornamenti in Ecclesiæ derivari, quam ex tot præstantium virorum laboribus, qui gravia ejusdem dignitatis onera non refugerunt.

Quid vobis videtur?

Auditis postmodum viginti quatuor Eminentissimorum Cardinalium sententiis, (nam reliqui tredecim recentiores a ferendo suffragio abstinere debuerunt, quod nondum ipsis ea facultas a Pontifice tributa foret) cum singuli Cardinalatus refutationem a Reverendissimo D. Philippuccio factam admittendam esse unanimes censuissent, Sanctissimus ejusmodi refutationem, atque renuntiationem Apostolico solemnî Decreto sequentibus verbis concepto admisit & approbavit:

Auctoritate Omnipotentis Dei, Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, ac Nostra.

Admittimus recusationem, repudiationem, seu refutationem, & quatenus opus sit, renuntiationem, ac dimissionem juris, quod acquisivit vel acquirere potuit præfatus Gabriel Philippuccius ex ejus promotione ad Cardinalatum in superiori Consistorio per

nos

nos facta, ejusque locum vacantem, ut prius, declaramus, perinde ac si promotio de illius persona facta nunquam fuisset. Præterea quatenus opus sit, & ad abundantiore cautelam, concedimus ei retentionem Canonatus & Præbendæ Ecclesiæ Sancti Joannis in Laterano, nec non officii Doctoris Decretorum Pœnitentiariæ Apostolicæ, ac pensionum omnium Ecclesiasticarum, quas de præsentî obtinet, cum derogationibus & clausulis necessariis & opportunis: In Nomine Patris † & Filii † & Spiritus † sancti. Amen.

Deventum postea fuit, ut moris est, ad propositionem & respectivè præconium plurium Ecclesiarum; quibus finitis Sanctissimus ita rursus locutus est:

Venerabiles Fratres. Locum Collegii vestri, quem admissa nuper recusatione, repudiatione, seu renuntiatione dilecti Filii Gabrielis Philippucci, ut prius, vacare declaravimus, absque ulla cunctatione implere volumus, ideoque ad majorem Omnipotentis Dei Gloriam, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ præsidium, & decus, creare intendimus, Presbyterum Cardinalem, Venerabilem Fratrem, Michaelem Angelum de Comitibus, Archiepiscopum Tarsensem.

Quid Vobis Videtur?

Singuli Eminentissimi Cardinales Seniores, silentibus cæteris junioribus, ob superius enuntiatam rationem ante dicti Reverendissimi de Comitibus, Archi-Episcopi Tarsensis, generis nobilitate, virtutibus & meritis honorifice commemoratis, illius in Sacrum Collegium cooptationem unanimi sententia comprobant. Quocirca sua Sanctitas ipsum subinde S. R. E. Presbyterum Cardinalem creavit, & pronunciavit, adhibita consuetâ verborum formula, videlicet:

Auctoritate omnipotentis Dei, & S. S. Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra creamus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Michaelem Angelum de Comitibus, Archi-Episcopum Tarsensem, cum derogationibus & clausulis, necessariis & opportunis: In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

Postre-

Postremo Sanctissimus ut eximiam suam, ac vere paternam in D. Philippuccium charitatem aliquo alio minime respuendo beneficii genere declararet, simulque ejus honestæ sustentationi opportune prospiceret, peracto Consistorio illi attribuit, & assignavit annum subsidium mille scutorum monetæ Romanæ, quoad vixerit, ex Camera Apostolicæ proventibus persolvendum; insuper officium Votantis Signaturæ Justitiæ ab ipso dimissum, ejus ex sorore nepoti D. Francisco de Vico, in Romana curia Advocato, benignissime detulit, ac demum eundem D. Advocatum, quo commodius atque decentius suscipiendi muneris onera ferre posset, Canoniatu Lateranensis Ecclesiæ, qui jam dudum vacabat, auxit, ornavitque, sacro plaudente senatu, universaque propemodum urbe Pontificiam munificentiam, ac æquitatem, quibus par erat, laudibus prosequente,

FINIS.

D

Ap

Appendix,

*de novendecim Cardinalibus, die 17 Maji 1706
creatis, notatu digniora continens.*

Presbyteri:

Franciscus Martellus, Florentinus, Patriarcha Hierusalemitanus, & plurimis aliis gravissimis officiis in aula Romana, & postremo Secretarii imprimis *Congregationis*, ut vocant, *della Consulta* munere functus, ad senilem ætatem pervenit.

Joannes Badoero, Nobilis Venetus, a Republica Veneta denominatus, Aquilejensem Patriarchatum obtinuit.

Laurentius Casonus, Sergianensis, Archi-Episcopus Cæfareæ, Vir doctissimus, ab Innocentio XI, Pontifice, in officio Secretariatus Brevium D. Favorito susceptus est, quo tempore odium Gallorum in se concitavit, quod auctoritatem Apostolicam adversus conciliabulum Galliæ scriptis propugnasset. Hunc ut ex aula Pontificia Gallorum instinctu amoveret Alexander VIII, Pont. Max. Nuntium misit Neapolin, qua in urbe mansit, donec modernus Pontifex Romam revocato munus Assessoris S. Officii conferret, tandem-

demque purpuram, nequicquam obstrepentibus Gal-
lis, superadderet.

Laurentius Corsinus, Florentinus, præter plura alia of-
ficia, Thesaurarii Generalis Camera Pontificiæ munus
adeptus est, quod non minus atque Archi-Episco-
patum Ravennatensem, nunc quoque ubi Cardina-
lium numero accessit, retinet.

Laurentius Fliscus, Genuensis, e cujus familia prodiit
Papa Innocentius IV, Archi-Episcopatum Januensem
haud ita pridem obtinuit.

Franciscus de Aquaviva, Archi-Episcopus Larissensis, e
celeberrima Neapolitanorum familia oriundus, ab
Innocentio XII Nuntius in Hispaniam missus, ad
hunc usque diem illic commoratur.

Thomas Ruffus, Neapolitanus, Archi-Episcopus Ni-
cææ, ab Innocentio XII Pont. Cubiculi præfectus
constitutus est, eodemque munere sub Clemente XI
functus, donec ad Cardinalitiam dignitatem evehe-
retur.

Horatius Philippus Spada, Nobilis Lucanus, post va-
ria munia, quæ summa cum laude Romæ obiit,
ab Innocentio XII, P. M. titulum Archi-Episcopi N.
& Episcopi Lucani nactus etiamnum in Polonia com-
moratur.

Philippus Antonius Gualterius, e præcipua Urbeveterum familia, proximus agnatus Cardinalis Pamphili, primum Avenionem missus est, ad obeundas Vice-Legati partes, inde vero Archi-Episcopi Neapolitani & Episcopi Inolensis dignitate auctior, Nuntius in aulam Gallicam perrexit.

Christianus Augustus, Princeps Saxo-Cizensis, cum Catholicam religionem amplexus esset, atque inde Romam, regnante Innocentio XII, pervenisset, statui Ecclesiastico se consecrare cœpit, eoque benevolentiam Sanctitatis suæ lucratus litteras commendatitias ad Imperatorem impetravit, nec non Breve, quo aptus ad adeundum quemcunque in Germania Canonicatum reddebatur, quandoquidem & brevi post Canonicatus, Coloniensem, Leodiensem, Monasteriensem, & Salisburgensem, accepit, demumque anno 1696 Episcopus Jaurinensis & Anno 1701 Coadjutor Archi-Episcopatus Strigoniensis factus est.

Raynutius Pallavicinus, Placentinus, ab Innocentio XII, P. M. in locum Cardinalis Spinolæ constitutus fuit Gubernator urbis Romæ, quo officio cum defungeretur, visus est nimium Gallis obnoxius, eoque in Martinitii & Lambergii, Comitum, qui ab aula Cæsarea ad Pontificem ablegati erant, odium incurrit;

rit; quamobrem ne is ad Cardinalatum eveheretur, magnopere laborabant Austriaci. At quoniam Cafonus, ut diximus, contra Gallorum vota dignitatem eam fuerat consecutus, Austriacis in Pallavini promotione pariter fuit acquiescendum.

Joannes Dominicus Paraccianus, Romanus, non minus in foro, (fuit enim causarum patronus) quam aula inclaruit; unde modernus Pontifex eum Auditorem primo suum, deinde utriusque Signaturæ Referendarium, demumque Cardinalem constituit.

Alexander Caprara, Bononiensis, vir gravis & ætate jam provecta, a longo tempore aulæ Pontificiæ inservivit, & primum quidem Auditor Rotæ Romanæ, civium suorum commendatione, inde vero Director Pœnitentiariæ (vel si quid aliud intelligitur verbis illis *la reggenza della penitentiaria*) factus est.

Josephus de la Tremoille, Gallus, cujus soror, Ducis quippe Brygianensis (*di Bracciano*) qui Romæ vixit, vidua, digna fuit visa Regi Galliæ, quæ nepotis ejus Philippi sponsam, velut nutritiæ titulo in Hispaniam comitaretur, a Rege suo Auditor Rotæ Romanæ nominatus est, & ante paucos annos Vicarii Regii ho-

mine ab eodem Philippo Neapolim missus, tandem & Hispanorum & Gallorum commendatione ad Cardinalis dignitatem pervenit.

Gabriel Philippucci, Votans Signaturæ Justitiæ, natus Maceratæ, homo doctrina & virtute conspicuus, qui cum prævideret, Pontificem sibi Cardinalitiam dignitatem destinasse, eam confestim deprecatus est litteris supplicibus, quas Marefcottus, Cardinalis, in antecedenti Consistorio Pontifici tradidit, cumque hic nihilominus Cardinalem eum pronuntiasset, constanter munus illud renuit, & quo magis effugeret aliorum suasiones, apud Patres Oratorii S. Philippi Neri delituit. Hinc in morbum incidit, quo etsi paulisper esset recreatus nuntio Pontificis, quod liber ab illo onere futurus esset, postea tamen die 15 Julii diem obiit, & Romæ sepultus est.

Carolus Augustinus Fabronus, Pistoriæ civilibus parentibus natus, ab Innocentio XII Referendarius utriusque Signaturæ, & paulo post etiam Secretarius Congregationis de propaganda fide factus, quod munus sub moderno quoque Pontifice tenuit, cum abusus religiosorum ingenti zelo tollere conaretur, eorum in se odia concitavit quidem, sed hoc magis Summi Pontificis favorem sibi conciliavit, unde Cardinalitiam dignitatem haud immerito consecutus est.

Dia-

Diaconi:

Carolus Columna, Romanus, Frater Principis Comesstabilis Columnæ, cum statui Ecclesiastico se addixisset, ab Innocentio XII Protonotarius Apostolicus, & Palatii Apostolici Præfectus constitutus est, quod munus tam strenue obit, ut Cardinalitiæ dignitati par utique videretur.

Petrus Priolus, e nobilissimis Venetorum familiis oriundus, cum Ottobonorum familia propinqua sanguinis cognatione junctus est, quam ob rem cum alia quoque eum commendarent, ante paucos annos Auditoris Rotæ Romanæ munus adeptus est.

Nicolaus Grimaldus, Januensis, cum per varios honorum gradus ascendisset, tandem Referendarius utriusque Signaturæ, & Secretarius Congregationis Episcoporum & Regularium constitutus est, quibus muneribus cum ex fide præesset, ad dignitatem Cardinalitiæ viam sibi paravit.

Cum Philippuccius in sententia persisteret, Sanctitas sua in ejus locum Cardinalem constituit Dominum Conti, Ducis de Polifratrem, Romanum, qui hactenus in Lusitania Nuntii Pontificii munere functus, dignissimus purpura creditur Romanis fere omnibus, quos inter viros spectatissimos propinquos & affines habet.

San-

Sanctitas sua unicum in pectore servavit Cardinalem, quem futurum vulgo credunt D. Davia, qui Nuntius Apostolicus in aula Cæsarea fuit, quanquam ii, quibus res penitus perspectæ sunt, eum gratia summi Pontificis excidisse existimant, quoniam, illo neutiquam iubente, Viennam proprio ausu reliquit, sub prætextu imbecillæ sanitatis, quam se recuperaturum sub patrio cœlo sperabat. Alii tamen expugnari tandem Sanctissimum posse arbitrantur, ut eam dignitatem conferat D. Annibali Albano, maxime cum jam novus etiam locus, extincto Barbadigo, in E. E. Cardinalium Collegio vacet.

S. D. G.

